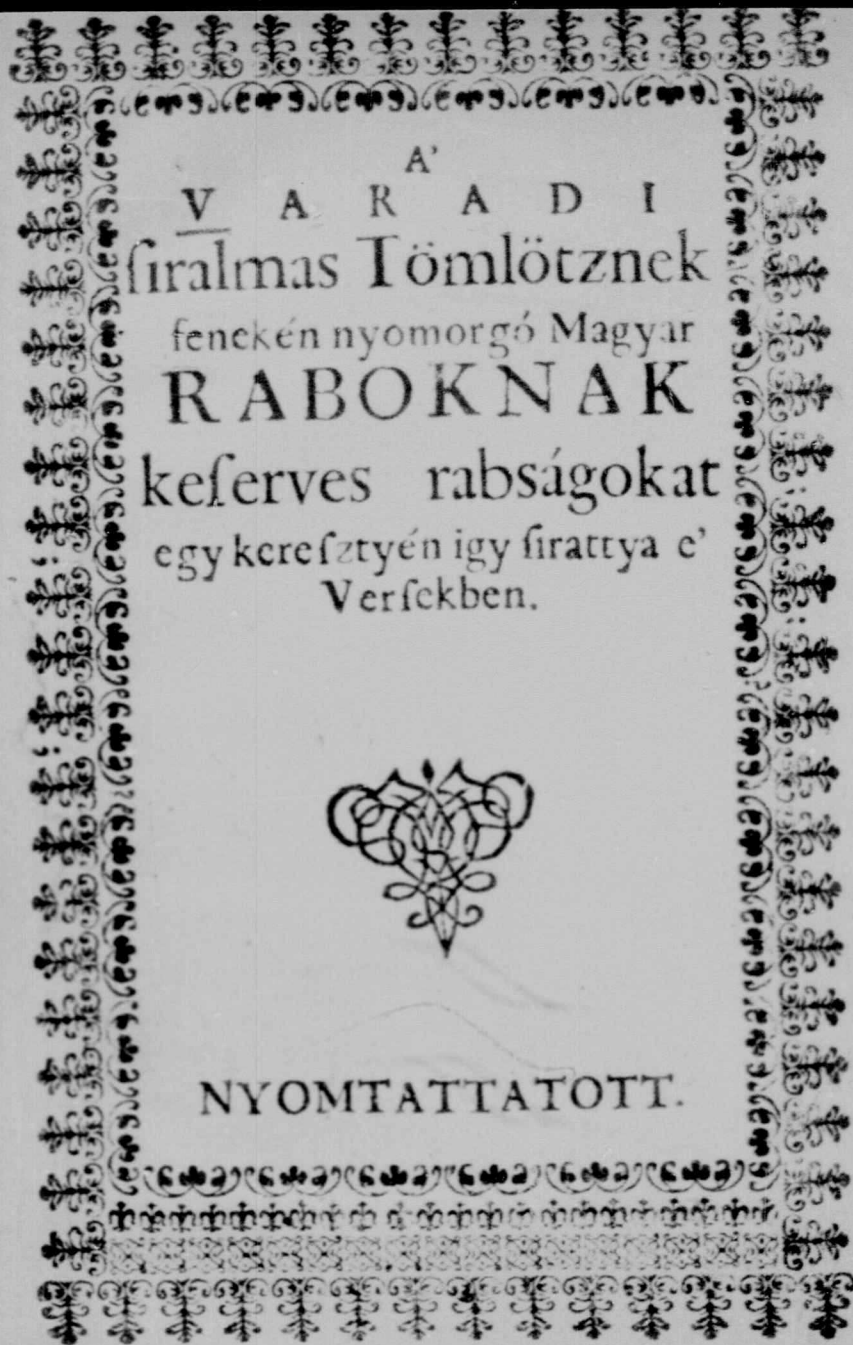

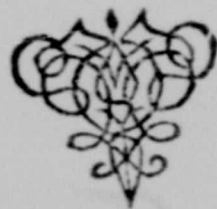
A

1605

V.

A'
V A R A D I
siralmas Tömlötznek
fenekén nyomorgó Magyar
RABOKNAK
keserves rabságokat
egy keresztyén így sirattya e'
Versékben.

NYOMTATTATOTT.

1681

Handwritten notes in cursive script, likely a library or archival stamp, mentioning 'Bibliothèque de la ville de Paris' and 'Mémorial de la ville de Paris'.

Ad Notam: Mikor Senachéríb az Jerusa.

I.

REgen O Törvényben az Izrael népe,
Ammon pogány népnek hogy esék ke-
zébe,

Sűrű ohajtással fohászkodék menybe,
Meg-halगतád Uram őket az Egekbe.

II.

Szomorún ült régen Babiloniába,
Istennek fok néppel tellyes szent városa,
Özvegységre mikor juta Sion Lyánya,
Meg-szánád mikoron földön ült a' porba.

III.

Urat nyitál nekik a' szabadúlásra,
Midőn meg-törődött volna Jákób háza,
Nem hagyád el-veszni folyos rabságába,
Bé-vivéd ismétlen őket hazájokba.

IV.

Sokszor meg-probáltad nyomorúság ál-
tal,
Sokat Sidók közzül meg-ólél halállal,
De midőn megtértek hozzád könnyhullással.
Hozzájok fordúltál irgalmas orczáddal.

)(2

V. Oh

V.

Oh menybéli nagy Ur így fizetél nekünk
Mert nem felénk teged már azért sir lel-
künk,
Noha Profétáid feddöztek ellenünk,
Nem fogadok szódat mert kemény volt
szívünk.

VI.

Már mostan érezzük fenyegetésedet,
Váradi tömlőczben büntecz ezért minket,
Pénz nélkül adád el rabságra népedet,
Meg nem öregbited az ő becsűjüket.

VII.

Már csak foházkodunk mint foglyok töm-
lőczben,
Miként Jérémiás a' fáros veremben,
Várjuk azt az orát a' melly által végre,
Bóldogúl múltánk ki s' jutnánk az Egekbe.

VIII.

Sem éjjel sem nappal nincsen nyugodal-
munk.
Hogy Istent szolgálnók nincsen Vasárna-
punk,
Nem zengedez kőztünk Evangéliomunk,
Hanem mint a' barmok Törvény nélkül
vagyunk.

x. Ha

IX.

Ha nappalra jutunk dologra hajtának,
Ha északát érünk kalodában zárnak,
Hogy ha reménkedünk csufolván katzag-
nak.
Mikor könyörgünk is rajtunk hahotálnak.

X.

Sirván jut eszünkben szűletésünk földé,
E' mellett peniglen édes házunk népe,
Mellyert bádgyad lelkünk tömlőcz kőze-
pette.
Vigy haza Ur Isten még minket kőzikbe.

XI.

Váradi tömlőczben siránkozó Rabság,
Kik csak ohajtozunk miképpen Sidóság,
Ægyiptom földében kit bántot nagy fogság
Vigy-ki ez inségből menybéli Uraság.

XII.

Vidd vissza Ur Isten még a' Jákób házárt,
Ne pusztits el bennünk miképpen Gomorát:
Tarts-meg Sodomában mint Loth Pátriár-
kát,
Engedgy hamar időn látnunk szabadulást.

XIII.

Mert e' nagy rabságban szintén el-bádgyad-
tunk,

)(3

Jaj

Jaj szóval sirással tellyes a' mi napunk,
Miképpen a' Darvak szintén úgy kiáltunk,
Jófeffel tömlőcznek fenekén csak sirunk.

XIV.

Oh menybéli Isten mig hagyod Lelkűnket,
Sodoma vétkeével gyötreni szivűnket,
Ideje fenyíts-meg téged nem félőket,
Ne káromlya tovább szentséges nevedet.

XV.

Ne fies oh Uram végső romlásunkra,
Ne nevéssen rajtunk lelkünk fájdalmára,
Vigy haza még minket földünk határra,
Melyről el-hozatánk holtig való gyászra.

XVI.

Már fokat közzülünk tengeri gallyákra,
Le-vir az hatalmas idegen országra,
Születések földét kik nem láttyák soha,
Mellyet keservessen sirathat sok anya.

XVII.

Minket is peniglen azzal fenyegetnek,
Hogy ha fanczot értünk rövid nap nem küldnek.
Le-adnak földőkre a' Szerecseneknek,
A' kik határiban laknak napkeletnek.

XVIII.

XVIII.

Nem gondolnak azzal hogy sebekben
fekszünk,
Nem tekintnek arra mint galambok nyögünk,
Ha sirunk előttök nevet ellenségünk,
Azt mondgyák el-hagyott s' nincs nekünk
Istenünk.

XIX.

Oh seregek Ura ki formálál minket,
Te teremted Uram az halló füleket,
Hald-meg e' rabságban mi könnyörgésünket
Tellyefits-bé hamar a' mi kérésünket.

XX.

A' Sion kő fala egyedül téged vár,
Készülly óltalmunkra seregek Ura már,
Mert lelkünkön vagyon Egyiptomi vas zár,
Neved ne hadd tovább gyalázní mert nagy kár.

XXI.

Azért fordülly hozzánk mi kegyes Istenünk,
Meg-valljuk már végre hogy néked vétkezünk,
A' szent Izraellel bocsánatot kérünk,
Téríts-meg tehozzád téged had kövessünk.

XXII.

XXII.

Vigy-ki e' tömlőcznek fetét fenekéről,
 Ifópoddal tisztíts undok vétkeinkbul,
 Engedgy szabadulást minékünk menyég-
 bul,
 Vigy haza földünkben had dicsérjünk szen-
 tül.

XXIII.

Igy sira szivében a' Váradi Rabság,
 Kiket most tömlőczöz kemény hatalmas-
 ság,
 Szabadits-meg minket menybéli Uraság,
 Téged imádni fog azért a' Magyarság.

XXIV.

Ezer hat száz nyólczvan és edgy eszten-
 dőben,
 Szent Mihály havának utolsó hetiben,
 Nemzetem rabságát látván a' tömlőczben,
 Ugy szerzem ezeket Váradon létemben.

V E G E.

